

Arrest

nr. 236 415 van 5 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 17 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 26 november 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van voormeld verzoek omdat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"NIET-ONTVANKELIJK VERZOEK (INTERNATIONALE BESCHERMING IN EEN ANDERE EU LIDSTAAT)

O. A., B. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxxxx

Asielaanvraag: 17/04/2019

Overdracht CGVS: 25/09/2019

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 5 november 2019 van 9u15 tot 10u15, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Oger loco meester Loobuyck, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Bardale, in de provincie Bay. In mei 2016 vertrok u uit Somalië. Op 4 oktober 2016 kwam u in Italië aan. U diende op 5 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming in. U deed een eerste interview bij de asielinstanties van Italië. Na een verblijf van zes maanden diende u het huis waarin u werd opgevangen te verlaten. Sindsdien leefde u op straat. U vertrok in januari 2019 naar Zwitserland waar u op 7 januari 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming indiende. U werd in februari 2019 terug naar Italië gestuurd. U deed bij een Somaliër, die Italiaans sprak, navraag over uw asielprocedure in Italië. U kreeg geen concrete informatie hierover. Omdat u geen beschermingsstatuut had in Italië kon u er geen leven opbouwen. U had geen onderdak, kon niet in uw onderhoud voorzien en ervaarde discriminatie in Italië. Enkele maanden na uw terugkomst in Italië vertrok u opnieuw.

U kwam op 14 april 2019 in België aan, waar u de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

De Italiaanse asielinstanties deelden op 27 augustus 2019 mee dat u internationale bescherming kreeg in Italië en dat uw verblijfsvergunning er geldig is tot 5 oktober 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een certificaat van uw middelbare school, afgeleverd door het Ethiopische ministerie van onderwijs; een brief van Artsen Zonder Grenzen dd. 03.01.2012 waarin vermeld wordt dat u in 2011 enkele maanden voor deze organisatie in Ethiopië hebt gewerkt; een tijdelijk afstudeercertificaat van het Gode ATVET College in Ethiopië; een puntenbriefje van het Gode ATVET College in Ethiopië; een certificaat van afstuderen dd. 17.07.2010 van het Gode ATVET College in Ethiopië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Italië.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaart u dat u geen leven kon opbouwen in Italië omdat u er geen werk of onderdak kon vinden. (CGVS, p. 7). U zou ook discriminatie hebben ervaren in Italië (CGVS, p. 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u in Italië twee jaar op straat heeft geleefd en er geen menswaardig bestaan had (DVZ, vraag 33). In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met

betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt in Italië internationale bescherming verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Verder dient te worden opgemerkt dat u ontkent een beschermingsstatus te hebben verkregen in Italië (CGVS, p. 6). U ontkent dat u er een volledige asielprocedure heeft doorlopen (CGVS, p. 5). U stelt dat er nog een tweede interview moest plaatsvinden, maar dat u daarop niet gewacht hebt en het land hebt verlaten voor dat kon plaats vinden (ibid.). Aangezien u in Italië een beschermingsstatus werd toegekend, werd uw asielprocedure er echter wel degelijk afgesloten. U stelt dat u in Italië geen leven had, geen dak boven uw hoofd had en niet in uw onderhoud kon voorzien (CGVS, p. 6). U voegt hieraan toe dat u er werd gediscrimineerd, bang was om 's nachts op straat te lopen en vreesde u voor uw leven (CGVS, p. 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u: "twee jaar lang was ik op straat. Ik had er geen menswaardig leven. Ze deden niets voor mij dus waarom zou ik terug willen" (verklaring DVZ, vraag 33). Echter, gezien u ontkent een beschermingsstatuut te hebben in Italië, biedt u in het geheel geen zicht op uw werkelijke situatie in Italië. U wordt hier enkele keren op gewezen maar u blijft louter ontkennen een status te hebben in Italië (CGVS, p. 7 en 8).

In verband met de door u neergelegde documenten (een certificaat van uw middelbare school, afgeleverd door het Ethiopische ministerie van onderwijs; een brief van Artsen Zonder Grenzen dd. 03.01.2012 waarin vermeld wordt dat u in 2011 enkele maanden voor deze organisatie in Ethiopië hebt gewerkt; een tijdelijk afstudeercertificaat van het Gode ATVET College in Ethiopië; een puntenbriefje van het Gode ATVET College in Ethiopië; een certificaat van afstuderen dd. 17.07.2010 van het Gode ATVET College in Ethiopië), dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel verband houden met uw scholing en tewerkstelling in Ethiopië, elementen die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië, het door u genoemd land van herkomst, aangezien u in Italië over een internationale beschermingsstatus beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"In hoofddorde: Eerste middel

Schending van artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

11.1.1. Artikel 57/6 §3 van de Vreemdelingenwet stelt:

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer

1 ° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toe gelaten;

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; Belangrijk is aldus goed te begrijpen dat de verwerende partij een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk KAN verklaren (doch niet moet) wanneer de verzoeker in kwestie internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Indien de verwerende partij beslist van deze mogelijkheid gebruik te maken, dan dient zij aan bijkomende voorwaarden te voldoen.

Zo stelt artikel 57/6, §3 lid 3 VW::

De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden

11.1.2. In casu werd het verzoek door de Minister of zijn gemachtigde overgezonden op 25 september 2019.

De beslissing volgde slechts op 26 novembre 2019, ruim mèèr dan 15 werkdagen na de verzending dus.

Aldus kon de verwerende partij niet langer gebruik maken van artikel 57/6, §3 VW en diende de aanvraag behandeld te worden de algemene regels. Een onderzoek ten aanzien van Somalië (en niet ten aanzien van Italië) diende aldus te worden gevoerd, quod non in casu.

De beslissing is aldus onherroepelijk gevitieerd en schendt artikel 57/6, §3, 3° VW, j° artikel 57/6, §3, lid 3 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting. Zowel in feite (want ze steunt op impertinente motieven) als in rechte (want er kon van artikel 57/6, §3, 3° VW) niet langer toepassing gemaakt worden."

In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Subsidiar: Tweede middel

Schending art. 57/6 §3, 3° Vreemdelingenwet

Schending artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van artikel 3 EVRM

11.2.1. Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EUlidstaat".

Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Italië, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt (cf. infra).

II.2.2. De beslissing bevat eigenlijk maar een heel korte, niet pertinente, motivering:

(..)

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Italië, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Italië zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden en de discriminatie en geweld ten aanzien van (erkende) vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië:

p. 5 CGVS-gehoor:

En verder*

Daarna leefde ik op straat, de ene keer ging ik gewoon onder brug slapen, andere keer ging ik eten halen bij de kerk, ik had geen leven, dan ben ik naar zwit gegaan, daar hebben ze vingerafdrukken gevonden en teruggestuurd naar Italië, daarna weer vertrokken, heb langs zwit gereisd daar na Duitsland en daarna hier

p. 6 CGVS-gehoor:

Hoelang nadat je uit het huis moest heb je nog verheven in Italië in totaal?

Nadat ik uit het huis was gezet ik heb geen vaste verblijfplaats gehad -waren kraak huizen waar we verbleven, soms gingen we naar andere provincies

p. 6 CGVS gehoor :

Je moest op straat leven, waarom dan niet de autoriteiten benaderd om een status te krijgen zodat je een beter leven zou kunnen opbouwen*

ik ben wel gegaan naar een jongen die de leider was van de gemeenschap, en de jongeman zei ik heb advocaat gecontacteerd en advocaat is bezig, heeft contact opgenomen met autoriteiten, er wordt wel iets geregeld, maar het duurde te lang, niets concreets gezien, ik was niet de enige, op gegeven moment besloten om weg te gaan

Kan je uitleggen waarom je niet terug kan naar Italië?

In Italië had ik geen leven, geen dak. boven hoofd, geen onderhoud, ik was weggegaan van problemen, in Italië had ik weer andere problemen, discriminatie, kon 's avonds niet verplaatsen, was bang van eigen leven

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken.

Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited *Muslim* case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States ("the Reception Directive"; see paragraph 84 above). What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs. "1

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Italiaanse nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.²

II.2.4 In casu had verzoekende partij bescherming in Italië. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep,³ en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Italië. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen/subsidiar beschermden.⁴

Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten toegang tot de gezondheidszorg krijgen onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend.

2. De lidstaten verstrekken personen die internationale bescherming genieten en die bijzondere behoeften hebben, zoals [...] gehandicapten, [...] of minderjarigen [...] die onder een gewapend conflict hebben geleden, passende gezondheidszorg, met inbegrip van de behandeling van geestesziekten waar nodig, onder dezelfde voorwaarden als onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend. "

Hoewel erkend vluchtelingen in Italië in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkendiensten.

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Italië.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"Teneinde de integratie van personen die internationale bescherming genieten in de samenleving te vergemakkelijken, bieden de lidstaten toegang tot integratieprogramma's welke zij passend achten om rekening te houden met de specifieke behoeften van personen met de vluchtelingenstatus of de subsidiairebeschermingsstatus, of zorgen zij voor de omstandigheden waaronder de toegang tot dergelijke programma's gewaarborgd is."

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Italië. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Italië ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Italië. Het feit dat de betrokkene zomaar op straat werd gezet, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Italië verblijven.

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“De lidstaten zorgen ervoor dat personen die internationale bescherming genieten, in de lidstaat die deze bescherming heeft toegekend de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat. ”

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Italië opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

11.2.5 Het is dan ook duidelijk dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Italië was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.5

Het feit dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Italië.

De verwerende partij beperkt zich tot het gratis ontkennen van de ervaringen van de verzoekende partij in Italië. Opvallend is bovendien dat het administratief geen enkel rapport/element bevat aan de hand waarvan de verklaringen van de verzoekende partij worden weerlegd.

Het administratief dossier bevat immers niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Italië! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Waar verzoekende partij laat gelden dat verwerende partij niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen en hieruit afleidt dat verwerende partij geen toepassing meer kon of mocht maken van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, wijst de Raad er vooreerst op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de ratio legis van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109*).

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt aangegeven dat in haar hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.6. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, in Italië internationale bescherming werd toegekend, meer bepaald de vluchtelingenstatus, met hieraan gekoppeld een verblijfsdocument geldig tot 5 oktober 2022, afgeleverd door het hoofdkantoor van de politie te Bologna. Dit wordt in het verzoekschrift thans erkend.

2.7. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming in geval van terugkeer naar Italië, dat haar

basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn, en dat haar levensomstandigheden aldaar niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.8. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de vaststelling dat zij geen risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Italië. Zij verwijst naar en citeert uit haar verklaringen tijdens haar gehoor bij het CGVS.

2.9. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij niet ernstig is waar zij stelt dat de gegeven motivering niet pertinent is.

Uit lezing van het gehoor bij het CGVS van verzoekende partij blijkt dat zij verklaarde bij aankomst in Sicilië vrijwel onmiddellijk overgebracht geweest te zijn naar een opvangcentrum in Bologna, dan heeft ze twee weken in een transitplaats verbleven waarna ze samen met anderen een huis heeft gekregen. Verder stelde zij dat zij het land wilde verlaten omdat ze er eigenlijk niks kregen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Na zes maanden verblijf in het huis zou ze op straat beland zijn (gehoorverslag CGVS, p.4-5). Verzoekende partij ontkende verder een tweede asielinterview gehad te hebben alsook een beschermingsstatus gekregen te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6). Blijkens haar verklaringen zou ze om en bij de twee jaar op straat in Italië geleefd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 6-7 en Verklaring DVZ, punt 33). Wanneer verzoekende partij geconfronteerd wordt met het feit dat zij aldaar wel degelijk een beschermingsstatus had en zij door haar ontkennen daarvan het onmogelijk maakt te weten wat haar precieze situatie daar was reageert verzoekende partij initieel met stilzwijgen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer nogmaals benadrukt wordt: *“Je had daaral lang voor uw vertrek een status gekregen, als je daarover liegt kan je niet aantonen dat je alles hebt geprobeerd om een leven uit te bouwen, en dat het niet gelukt omwille van de omstandigheden daar?”* stelt verzoekende partij dan dat zij een Somalische stichting heeft gecontacteerd na haar uithuiszetting. Ondanks haar verklaring dat de voorzitter van deze stichting contact had met de advocaat en verzoekende partij stelde elke dag de voorzitter te contacteren, kan ze initieel niet verklaren waarom ze dan niet wist dat ze geen status had. Gewezen hierop stelde verzoekende partij dan weer dat *“de stichting had geen kantoor, dat was maar een man die voorzitter was die taal sprak, die vertaalde, nadat we uit huis werden gezet zijn we naar hem gegaan en hebben we alles aan hem uitgelegd”* (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dergelijke verklaringen kunnen evenwel weinig coherent genoemd worden. Immers, enerzijds stelt verzoekende partij dat zij contact had met de voorzitter die contact had met de advocaat zodat wel degelijk kan aangenomen worden dat via deze weg verzoekende partij op de hoogte geraakte van haar verblijfsstatus, om dan anderzijds plots te stellen dat de voorzitter daar eigenlijk niks mee te maken had. Ook haar antwoord op de vraag waarom ze dan niet naar de asielautoriteiten zelf is gegaan is weinig overtuigend. Zij stelt slechts dat dat *“de (..) regel (is)”* en dat je vanaf dag één wel informatie krijgt dat je naar een huis zal worden gebracht waar je gedurende een bepaalde periode zal verblijven (gehoorverslag CGVS, p. 8). De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij verhinderd zou zijn geweest navraag te doen bij de bevoegde asielautoriteiten inzake haar status. Tijdens het slot van het gehoor benadrukt verzoekende partij nogmaals: *“Ik heb geen verblijfsstatus daar, jullie moeten aan mij vragen of ik dat daar heb, ik heb dat niet”* en blijkt dat zij zich de vraag stelt waarom haar vragen gesteld worden over Italië terwijl zij geen Italiaan is maar Somaliër (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Daar het geenszins geloofwaardig is dat verzoekende partij niet op de hoogte zou zijn geweest van haar verblijfsstatus in Italië en zij door haar hardnekkig ontkennen niet toelaat een duidelijk zicht te krijgen op haar werkelijke leefomstandigheden in Italië, kan ook niet blijken dat zij aldaar aan mensonwaardige omstandigheden werd onderworpen.

Verzoekende partij toont verder ook niet aan dat haar internationale beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn noch dat zij bij terugkeer naar Italië aan mensonwaardige omstandigheden zal worden onderworpen.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij het verder houdt op een zeer algemeen betoog waar zij stelt dat er in de praktijk in Italië geen toegang is tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen. Echter volstaat een dergelijke vage en algemene verwijzing naar de algemene situatie voor (erkende) vluchtelingen in Italië op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn, noch volstaat dit om aan te tonen dat verzoekende partij in Italië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling en heeft geoordeeld dat deze aldus moet worden uitgelegd *“dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”* (HvJ, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Bashar Ibrahim e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland en Bundesrepublik Deutschland tegen Taus Magamadov, arrest van 19 maart 2019).

Het Hof herinnert aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er ondermeer op dat *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88).

Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90) en dat *“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91).

Verder blijkt uit die rechtspraak dat de rechter bij wie beroep wordt aangetekend tegen onontvankelijkheidsbeslissingen zoals de bestreden beslissing ertoe gehouden is om te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, op basis van gegevens die verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat waar reeds internationale bescherming werd verleend een ernstig risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling.

Na grondige analyse van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat er in Italië sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partij naar Italië tot gevolg heeft dat zij, als persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte in de zin van het hoger geciteerde arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie.

Gelet op voorgaande toont verzoekende partij niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij geen beroep heeft kunnen doen of zou kunnen doen op de bescherming van de Italiaanse autoriteiten, en kunnen er in hoofdzaak van verzoekende partij geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het EHRM en het HvJ, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Italië werd verleend kan stellen.

2.10. Waar verzoekende partij de commissaris-generaal verwijt aan het administratief dossier geen objectieve en geactualiseerde informatie te hebben toegevoegd over de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Italië, benadrukt de Raad dat het aan verzoekende partij toekomt om concrete en naar behoren gestaafde elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij in de lidstaat waar zij internationale bescherming geniet zou worden blootgesteld aan een ernstig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, c.q. artikel 4 van het Handvest. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, algemene situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekende partij niet persoonlijk in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91).

2.11. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER